

7. ročník DIVADELNÍHO FESTIVALU LUDMILY ČÁPKOVÉ

KROMĚŘÍŽ 22. – 25. května 2014

DIVADELNÍ *kroměřický* PLK

4

Pozor, pozor, všemu personálu! Sedmý ročník Divadelního festivalu Ludmily Čápkové je u konce!

Polní kuchyně upekla poslední buchty, dozněl zvuk kytar a zpěv posádek, závěrečný hvizd a poslední nástup mírně unavených čet odpočítává poslední minuty. Vojenský ročník končí. Naučili jsme se, že přežít bojové podmínky lze s grácií a že ve stanu jsme si všichni blíž.

Za pár chvil se rozezní polnice a zavěsí rozchod. Poslední objetí, polibek a rozejdeme se do všech koutů naší republiky. Ale na vojnu se nezapomíná, kamarádi z vojny zůstávají, stejně jako kamarádi z divadla. Tak velím: Nezapomeňte a zůstaňte věrni Divadelnímu festivalu Ludmily Čápkové, protože již dnes odpočítáváme vteřiny do dalšího ročníku.

Četo! Osmému ročníku Divadelního festivalu Ludmily Čápkové NAZDAR! Hurááááá!

Po odbití půl desáté večerní se rozběhl večer plný brannosti. Ten, kdo měl chuť, mohl přijít a zasoutěžit si na pěti stanovištích. Proto jsem držela krok a přidala se k onomu závodu taktéž. Na startu sedělo naše nejvyšší velitelství a rozdávalo jakési

prapodivné papírky s ještě prapodivnějším obsahem, který jsem se měla naučit nazpaměť. S papírkem jsem postupovala dále k hlavní bráně, kde se linula dlouhá řada, kterou se mi za použití mého charismatického hlasu podařilo předběhnout. U tohoto prvního stanoviště jsme

měli ukázat na mapě některá místa v Kroměříži, což pro mě, jako domorodkyni byla brnkačka, ale některým cizincům, to mohlo působit jisté problémy. Stanoviště s číslem dva se neslo v duchu uzlů. Morseovka na třetím stanovišti mě absolutně nemohla vyvést z míry, a proto jsem mohla hrdě dále pokračovat. Při čtvrtém zastavení mého závodu, se ze mě stala střelkyně s gumičkovou zbraní. A na závěrečném stanovišti jsem si vylosovala jednoduchou otázku, která se týkala zdravotědy. Skrz celý závod jsem sbírala razítka, v mém případě pouze na ruku, jejichž počet mi byl přepočítán v cíli. Za odměnu jsem měla

vyřknout to velmi prapodivné slovo superkalifradžilistikexpialidózní, jenž vedlo k získání dvou baněček skvělého alkoholového moku. Tak hurá, je to úspěšně za mnou a příští rok repete!

Divadlo i vojna - to je hlavně disciplína

Rozhovor s brigádním generálem Romanou Malinskou ze strategické operativní čety pro zajištění logistiky DFLC.

Co je pro Tebe, jako Brigádního generála, vojna?

Jsou to vzpomínky mého muže, disciplína a rčení, že vojna udělá z kluka chlapa. Třeba můj muž je hodně velký chlap. Ta disciplína na vojně vždy pomáhala, aby se kluci odstříhli od svých maminek a zjistili, že se musí občas postarat i sami o sebe.

A nejhezčí jsou vojáci v uniformě. Chlap v uniformě, ať má třeba jen 160 cm, v ten moment je o 20 cm vyšší. I holky, když se hodíme do uniformy, máme prostě šmrnc. Je to něco navíc.

Vojna a divadlo, vidíš nějaký společný bod?

Disciplína. Disciplína ve všech ohledech.

Jaký je tvůj pocit z letošního ročníku?

Přestože je to „hekták“ a dokážeme na sebe být i škare-

dí, když nervy jedou na všech frontách, tak cítím, že všem jde o jedno a to samé. To je ten pocit, že ať si dokážeme vjet do vlasů, tak v podstatě táhneme za jeden provaz a máme se rádi, jako divadelníci. Že vidím, že spolek drží a funguje. Jedním slovem – ATMOSFÉRA!

Jak funguje hlavní stan strategické operativní čety?

Spolupráce zde je občas chaotická, ale panuje tu velmi pevné a silné velení. Když Kašík zavětl, Janička ho převětl a já jdu a vykonám, co je třeba. Prostě stojíme tu všichni v šiku!

Máš touhu postupu na vyšší velitelské posty?

Ne. To nemám. Ne, že bych se bála zodpovědnosti na vyšších postech, ale nevím, zda si lidé uvědomují, jak moc dopředu musí Jirka a Jana myslet na festival. Ten víkend je náročný, hrábneme si všichni na dno svých fyzických i psychických sil, ale všechno to začíná tak o půl roku dříve. Je to shánění financí na festival, sponzorů, vypisují se granty a rozjíždí se marketing mezi diváky i účinkujícími a to je ta skrytá práce, bez které to nejde. Člověk musí umět strhnout lidi, nadchnout je myšlenkou, aby se zapojili a poskytli finance a to je těžké.

VŠE NEJLEPŠÍ HENRY! ANEB PRACHY NESMRDÍ

Funny money občas nejsou tak funny

Konverzační a situační komedie jsou v oblibě nejen diváků, ale i inscenátorů. Brit Ray Cooney patří mezi špičky divadelní komiky, tak divadelní text této inscenace má obrovský potenciál. Henry Perkins přijde úplnou náhodou k balíku peněz, když v metru zamění svůj kufřík s jiným. Henry není zrovna akční hrdina, ale pro peníze je ochoten všeho a tak do hry zapojí svou ženu, přátele i taxikáře a policii. Zprvu hysterie a euforie se tak mění v zoufalou snahu odjet a kolotoč lži se roztáčí do vysokých obrátek.

Coonyho text je dobrý základ, pro bezchybné zpracování však vyžaduje hereckou a režijní přesnost, inscenační nápaditost, a hereckou spolupráci. Divadlo Maškara Praha nasadilo v počátku inscenace dobré tempo, představitelka paní Perkinsově rozehrává vynikajícím způsobem situační komiku a reaguje na své kolegy přímo výborným způsobem. Bohužel však s jejím postupným ústupem ze scény, ve vztahu k alkoholu, již nikdo její tempo nepřebírá a tak inscenace ztrácí na rytmu, na nápaditosti na herecké spolupráci a na zábavnosti. Tam, kde by se kolotoč lži a gagů, měl rozjíždět, je zabrzděn snahou o komičnost, která však vyznívá spíše kontraproduktivně.

Inscenátoři se pokusili využít potenciálu textu, bohužel však neudrželi rostoucí

tendenci a humornost pak zůstala jen v textu, nikoliv v situaci a tak na diváka nepřešla v té míře, jak si tato výborná textová předloha zaslouží. Přesto je však nutno vyzdvihnout herecké schopnosti Veroniky Czesané v roli paní Perkinsově.

Rozhovor s Veronikou Czesanou

Jak jste se dostali k této hře a proč jste se rozhodli ji nazkoušet?

Náhodně i nenáhodně. Máme tu čest spolupracovat s paní

režisérkou Ritou Jasinskou a ona je takový autoritativnější typ, takže ona to přitáhla a my jsme nikdo ani nežblebili. Ale máme ji rádi.

Jak se Vám hrálo pro místní obecenstvo?

Hrálo se nám dobře, ale bylo to náročné, protože jsme byli teď před představením takový rozlítaní. Dvě z nás přijely dneska ráno autem, vstávaly jsme v pět hodin ráno, takže to bylo náročnější, ale vynikající publikum. Díky za pozvání, bylo to bezva.

Mohli byste nějak zhodnotit festival?

Festival je úžasný a atmosféra je taky perfektní. Máte to úžasně zařízený, mám dojem, že se na tom snad podílí celé město. Kéž by takových akcí bylo víc i v Praze.

Jak probíhalo Vaše zkoušení?

Asi tak nějak normálně. My jsme všichni zaměstnaní, tak prostě když se našla volná škvíra, tak jsme dali nějakou zkoušku a snad ten výsledek není tak šléný.

Brannost až na kost

Major Staňka Pulkrábková připravila večer plné brannosti, A hned první stanoviště bylo její. „Střelení gumičkou mě napadlo při sledování mistrovství v biatlonu. A protože střelba ostrými mi tady nedovolí a v práci máme hodně gumiček a prostoru k tréninku, nahradila jsem ostré náboje gumovými.“ Staňka si ze všech střelila a to nejen gumičkami. „Nejvtipnější z dnešních účastníků byla Jana Hostičková, která při střelbě zvedla telefon a omluvila se - moment, teď střelím.“

Druhé stanoviště kontroluje je major Blázková. „Já se morseovku naučila už v pionýrském věku“ a kolem ní zní bábrlinka, ó náš pán, a rady si ví spíše starší generace. „Většina mladých získala nápořdu a opakují se, ale Zdeněk Hilbert obohatil morseovku o pivní variantu, například – Chvátá k pipám a Ech.“

Na schodech desátník Blšták uzluje: „Já uzluji rád, jen jsem si jednou při uzlování uzlů tak zauzloval ruce, že jsem z toho zauzloval i jazyk, ale slivovice se toho netýkala.“ Rotmistr Valčíková chválí: „Úžasný byl pán, který nezauzloval jediný uzel, ale za to tu hledal stanici metra. A pak ti s pozitivním životním názorem, co udělali tuto smyčku pro oběšence.“

Vojín Štěpánková se svobodníkem Vachovou řeší orientaci v terénu. „Účastníci hledají sever hlavně podle lišejníků, zkouší, kde je víc zima, až mě to uvádí do rozpaků.“ Začervenala se vojín Štěpánková. „Hodně účastníků nenašlo sever, hledali mraveniště. A to bylo srdcervoucí.“ Podotkla k závodu svobodník Vachová.

Plukovník Nakládalo s podplukovníkem Kuběnovou řeší zdravotědu, když se na stanoviště dostavil četař Svoboda, který se

pustil do záchrany vymknutého ramena. „Někdy se dívám, odkud se rameno začíná fixovat, třeba od pasu, že.“ Uvedla plk. Nakládalo. „Četaři! Co to děláte! Místo ramene chcete zavázat pusu, aby figurantka nekřičela! Ani po pěti minutách jste nenašel rameno!“

„Řekni slovo!“ požaduje vícegenerální velitelka Štěpánová a brigádní generál Malinská. „Většina vojínů má nudně umístěná razítka na předloktí, ale jeden.....“ Rozplynula se Štěpánová. A Malinská sekunduje: „Celý večer budu vidět před sebou ty dvě pevné půlky, krásně tvarované, a na nich razítko. A taky ty čisté bílé slipy, bez čárky i bez kapičky.“ A to mě zajímá, kdo to může být? „Byl hezkej, mladej, zpívající, natvarované, lehce podrostenej, levá noha kratší, ale hezkej.....“ Jdu ho hledat. To byl superkalifradžistikexpialidozní večer!

Za finančního přispění:

SPONZORI:

DIVADELNÍ PLK Art direktor: Saša Michajlovič. Foto: Radek Svoboda. O texty se postaraly: Klára Havránková, Katka Hudečková, Jana Hostičková.
Tisk: DTPTISK Kroměříž. Produkce: DS Kroměříž www.divadlokm.cz nebo www.facebook.com/Divadelni.spolek.Kromeriz